

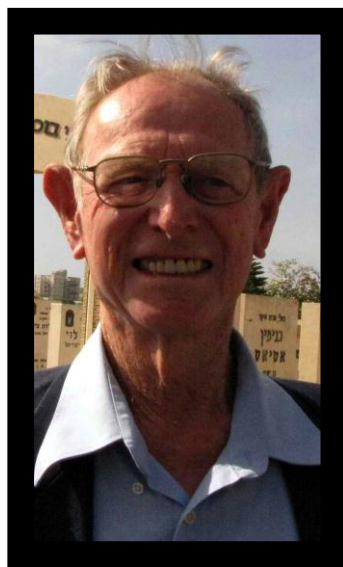


יום ה' 26.07.12

דף מידע 130

חברי ארגון נכבדים

ארגון יוצאי בילגוראיי מודיע בצער על פטירתו של חברנו אביגדור טייר ז"ל שהלך לעולמו, ומשתתף בצערה של משפחתו. אביגדור, היה בן 83 במותו, הוא נפטר והובא למנוחת עולמים במושב "תקומה" שבנגב ב 20.07.12.



אביגדור טייר ז"ל 1929-2012

אביגדור, יליד בילגוראיי, בהיותו בתחילת שנות השמונים לחייו, ולדבריו, לאחר כחמישים שנה של עבודה קשה חדל לעבוד ומצא פתאום עצמו עם שעות פנאי, הוא חש "שהוא נמצא בתחום גיל שהמחר כבר לא כל כך בטוח" והחליט להעלות על כתב את קורות חייו. כתב יד זה ראה אור כספר בספטמבר 2010. ספר המגולל פרשת חיים המהווה עוד פיסת היסטוריה של תקופת השואה והתקומה ושל מה שמסמל את המושג "היהודי הנצחי", כמה סמלי הוא שלאחר היסורים הקשים בהם נתון היה בנדודיו בנתיבי הבריחה בימי מלחמת העולם השנייה, עלה לארץ ובחר להקים לו בית בישוב בנגב בארץ-ציייה ויבשה, ששמו "תקומה", ועד כמה גדול מפעל חיים זה יכולה להעיד המציאות, בה כל מי שנכנס למושב זה, קרוב לרצועת עזה, מדמה שהוא נמצא בגן עדן בו הכל פורח וצומח ושופע צבעים מלבלבים המעידים שאנשי עמל מסוגלים להפוך עולמות. אביגדור היה אחד שכזה.

בהקדמה לספרו כותב אביגדור: "בשנת 1939 בהיותי כבן 10, השתנו חיי בבת אחת ללא היכר. פרצה מלחמת העולם, העיר [בילגוראיי] הופצה קשות, בית המגורים שלנו נשרף כליל, המשפחה כאילו המשיכה כמו קודם, אבל זה היה צל קלוש למה שהיה. אבא ז"ל איש מכובד, סוחר גדול, גביר, נהיה פתאום מחוסר כל, ונהיינו פליטים בעיר אחרת עם קשיי פרנסה יום יומית. לימודי נפסקו אחרי 3 שנות לימוד בבית הספר, ודבר זה הטביע את חותמו על כל חיי. לכן, כבר בגיל צעיר נאלצתי לעסוק בדברים שלא העליתי בדעתי כלל. אינני ניצול שואה קלאסי, לא הייתי במחנות ההשמדה, אבל אני סוחר איתי שנות סבל, רעב, קור אימים בלתי נסבל במשך 6 שנים בסיביר, לשם גורשנו, שם גם נפטרו הורי. הייתה

התמודדות, מלחמת קיום ממש, לשרוד. אני האח הצעיר, ויש לי אחות צעירה ממני. החזרה לפולין החרבה, המסע לארץ, כל אחד בכוחות עצמו, הגירוש לקפריסין, וסוף סוף בארץ. כל הבעיות, הגלגולים של נער לבדו עד נישואיי ב 1954. נולדו ילדים, בלי הכוונה של הורים לידי, לגדל ולפרנס משפחה, באיזשהו מקום הרגשתי שאני ממציא את הגלגל מחדש"...

במילים ספורות אלו מתאר בקצרה אביגדור את כל מה שירחיב בהמשך ספרו, ואף כותב מספרים לא ייטיב יותר לתאר את האדם, קורותיו ופועלו ממנו...

באזכרה לביילגוראיי שקיים הארגון שלנו ב 01.05.11 בבית העלמין בחולון, כיבד אותנו אביגדור בנוכחותו ובכך שעמד ליד מצבת העיירה והקריא לנו מתוך ספרו על ילדותו בתקופה המאושרת של חייו. ראוי לציין כפי שגם אביגדור מעיד בפתוח של ספרו, שהמשפחה שלו נחשבה למשפחה אמידה בביילגוראיי, הייתה זאת שכבה מצומצמת ביותר של אנשים שחיו בתוך עיירה של דלפונים וקש"י יום, היו הם סוחרים ונגידים שאבי המנוח שמואל בר-און ז"ל מספר עליהם בספרו "שעל בתיים תמיד זרחה השמש". מסקן היה איפה ללמוד מעט על חייהם של בני מעמד חברתי זה, ואביגדור בקטע המובא בזאת מספר על חיי ילדי בני מעמד זה ובהחלט 'מספק את הסחורה' ומאיר את עינינו. להלן דבריו באזכרה של 2011:

החברה – מתוך זיכרונות לאביגדור טייר ז"ל

"אחד הדברים שמפליאים אותי זה חיי החברה שלנו בימי הנעורים שהיו תוססים, מרתקים וממש מאושרים, לפחות לי, עד כמה שאני זוכר. הרי היינו עסוקים בלימוד, גם ב"חדר" וגם בבית הספר, ובכל זאת השתוללנו והשתובבנו כל יום. בקיץ המוקד היה הנהר וסביבו, איני זוכר אם כל יום אבל בהחלט הרבה מאד שעות. היינו חבורה, בערך באותו גיל ומקום מגורים סמוך אחד לשני. כל העיר וכל רחוב וסמטה היו מוכרים לנו ככף היד, וכל אזור התאים למשחק שונה. שיחקנו כדורגל עם כדור גומי קטן, ערכנו תחרויות ריצה, קפיצה לגובה, ורוחק, מחבואים, כמובן. ישבנו לעתים בינינו וסיפרנו סיפורים שידענו, בעיקר סיפורי צדיקים. הזמן היה בצמצום כי כל זה עשינו בין לבין או בלילות, בחורף כשקר היה העיסוק עם המזחלות. כאמור העיר שכנה על כעין הר וזה איפשר לנו לגלוש מרחק עצום, כיון שהגלישה מההר יצרה תנופה, שגם במישור המשיכה המזחלת על השלג מרחק רב, ולא היה תענוג גדול מזה. כמובן, היה צורך לסחוב את המזחלת מרחק רב עד ראש ההר מחדש, אבל זה לא הרתיע אותנו.

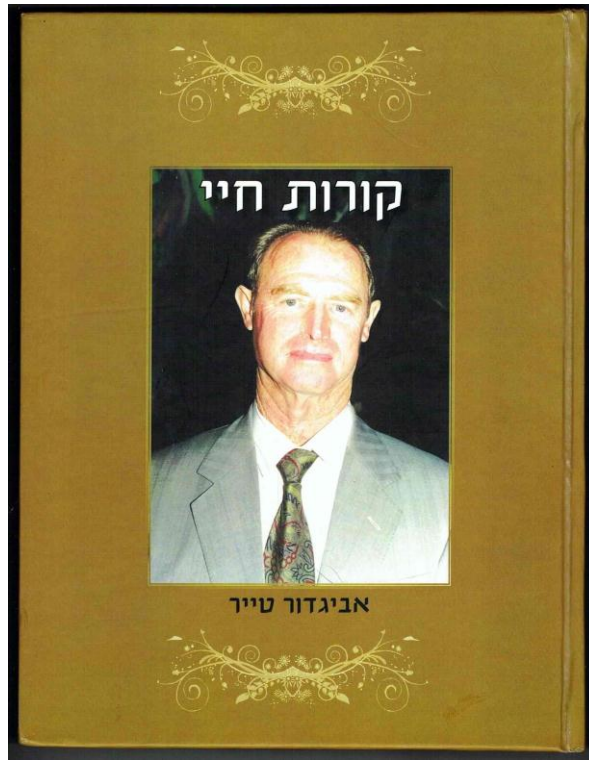
בחורף, בקור העז (בפולין קר מאד בחורף) היינו יותר בבתים, או שנפגשנו, החבר'ה, אצל אחד החברים, בעיקר בשבתות. אני לעתים מביט על הילדים, ואומרים שהם שובבים מאד. נדמה לי שהם רחוקים מאד ממה שאנו היינו, ואולי סתם נוסטלגיה לנעורים שחלפו לעד, והם מופיעים כחלום רחוק מתוך מה שהיה. עם פרוץ המלחמה החלו הנדודים, הרי היה לי ברור שזה מאד זמני ובקרוב נחזור הביתה כמו שהיה, וראיתי את עצמי בדמיון יושב עם החבר'ה שלי ומספר להם לא מעשיות, אלא סיפורים אמתיים שקרו לי. אפילו בדמיון הכי פרוע לא יכולתי שלא להעלות על הדעת, שזה יקרה לי, ושנאנחנו יושבים על אותו הספסל שלנו, שעליו היינו רגילים לשבת ואני רואה את התימהון בעיניהם כלא מאמינים. אני מתאמץ לשכנע אותם, שאלה לא מעשיות, שזה באמת קרה לי. לצערי, את רובם המכריע לא זכיתי לראות יותר, ואבוי לאותה בושה, אפילו את שמותיהם שכחתי.

שנת 1939... אני זוכר את השבת האחרונה בביילגוראיי בבית. איני זוכר אם כבר התחילה המלחמה, או שזה היה ערב המלחמה. כולנו חזרנו מבית הכנסת. הבית, השולחן, הנרות הכל כמו כל שבת, אבא מוזג את הכוס ומתחיל לקדש. פתאום, באמצע הקידוש, הוא פורץ בבכי קורע לב. מה הוא יודע שאנחנו לא? מה הוא הרגיש? בדיעבד, מאותה שבת השתנו חיינו לגמרי מקצה לקצה. אבל, אפילו בדמיוני הפרוע ביותר, לא שיערתי עד כמה ישתנו חיינו וחיי מעכשיו. אכן, מאורע רדף מאורע, והתחיל פרק כמו בסרט בלהות, שאיש לא יכול היה לשער את

"/xupu"



[בתמונות: אביגדור טייר, אוזח בידיו את סיפרו ומקריא מתוכו את זיכרונותיו]



ספרו של אביגדור טייר ז"ל – יוסי, בנו של אביגדור הוא בעלים של בית דפוס, המריץ אותו לכתוב והוא שהדפיס את הספר

אביגדור שנפטר הותיר אחריו אישה, שתי בנות ושני בנים. תנחומינו למשפחה.

יהא זכרו ברוך.

בשם הארגון
רבקה ניב וישראל בר-און.